

dette Tilfælde til Mindretallet, og for mit personlige Vedkommende vil jeg tilraade Thinget, at man slutter sig til Regjeringens Forslag. — Det næste Endringsforslag under Nr. 10 angaaer kun en aldeles ubetydelig Ompostering og er stillet af Udvalgets Fleertal, til hvilket jeg i dette Tilfælde hører. Det, der her foreslaaes, er under alle Omstændigheder kun en aldeles formel Forandring, som jeg antager, at Thinget ikke vil have nogen Banffelighed ved at gaae ind paa. De to næste Endringsforslag, der staae opførte under Nr. 11 og 12, høre paa en vis Maade sammen; det er nemlig en ny Begjæring, der forlanges, for derved at bevirke, at den kongelige Kobberstiftsamling ogsaa i nogle Aftentimer kan være gaaben, for at endeel Kunstnere, der ere beskæftigede paa de Timer, da Samlingen ellers staaer aaben, kunne drage den fulde Nytte af den. For imidlertid at bevirke dette har Ministeriet forlangt deels 200 Rd. til en Amanuensis og deels 50 Rd. til et Bud, der vil blive beskæftiget i disse Aftentimer. Udvalget har med Hensyn til denne Post ogsaa deelt sig i et Fleertal og et Mindretal; men Alle have været enige om, at det var ønskeligt, at Kobberstiftsamlingen blev aabnet om Aftenen og derved kom til at stifte den størst mulige Nytte. En Deel af Udvalget har imidlertid troet, at denne forøgede Benyttelse ikke nødvendigjorde forøgede Udgifter; man har nemlig troet, at det Personale, der var ansat, maatte for den Løn, det ellers oppebar, kunne bestride det forøgede Arbejde, og Fleertallet har derfor foreslaaet, at de forlangte 200 Rd. til en Amanuensis ikke bevilges, medens Mindretallet tillige foreslaaer, at de 50 Rd. til et Bud heller ikke bevilges.

Forslaget under Nr. 13 angaaer det kongelige Theater og Capel. Da jeg formoder, at dette Endringsforslag vil give Anledning til en ubeførlig Discussion, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes det alt i en Arrække har været Gjenstand for Rigsdagens Bestræbelser, at Statskassen skulde staae paa en fast Fod overfor Theatret, og at, derfor det Tilskud, som Theatret modtog, kunde blive fast normeret. Dette har man søgt otnaaet paa tre forskjellige Maader: for det Første ved at til-

staae Theatret en rund Sum af 50,000 Rd. aarlig som Tilskud, hvorover Theatret skulde have fri Raadighed, saaledes at hvad der deraf besparedes, kunde opføres paa Theatrets Reserverfond; for det Andet ved at bevilge 15,000 Rd. aarlig, for at Theatret derved kunde skaffe sine Embedsmænd et Lønningstillæg ved Sæd-omskrivning, og endelig for det Tredie ved at fastsætte visse Grændser for Theaterpersonalets Berettigelse til Pension, for at Pensionerne indenfor disse faste Grændser efterhaanden kunde blive færre og færre. Man vil imidlertid see, at der nu er forlangt et forøget Tilskud i alle tre Tilfælde. Med Hensyn til de 50,000 Rd. er det vel ikke forlangt umiddelbart af Statskassen; men naar man kommer til Sorø Akademi, vil man finde, at der er forlangt, at hele Akademiets Overstud, omtrent 44,000 Rd., skal tilfalde Theatret, foruden de allerede omtalte 50,000 Rd. Med Hensyn til Sædtillægget er der vel heller ikke forlangt yderligere Tilskud for det her omhandlede Finantsaar; naar man derimod kommer til at behandle Tillægsbevillingsloven, vil man finde, at der er forlangt 8,562 Rd. 60 ø. foruden de 15,000 Rd., hvilket ganske vist angaaer et andet Finantsaar, men som dog foreligger nu til Bevilling. Endvidere er der ogsaa med Hensyn til Pensionsvæsenet gjort et forøget Forlangende, og da det er en Post, der ligger for nu, skal jeg nærmere omtale den. Ministeriet har forlangt denne forøgede Afgang til Pension under forskjellige Former; men forinden jeg nærmere gaaer ind paa at forklare disse Begjæringer fra den høitærede Ministers Side, skal jeg tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa en Omstændighed, som i mine Tanker særlig maa gjøre det varsomt med at tilstaae forøget Afgang til Pension, og det er nemlig den, at der er ingen anden Klasse af Embedsmænd, der i den Grad falder Statskassen til Last gjennem Pensioner, som netop Theatrets Personale, hvilket ligger i Forholdenes naturlige Gang, idet Kunstneres, Skuespilleres og Dandseres Arbeidsdygtighed ikke varer saa længe som Andres; deres Afstedigelse finder derfor i Reglen Sted efter saa Mars Virksomhed, og Pensionerne til Theaterpersonalet blive som Følge deraf, betydeligere, hvorpå Thinget vil